

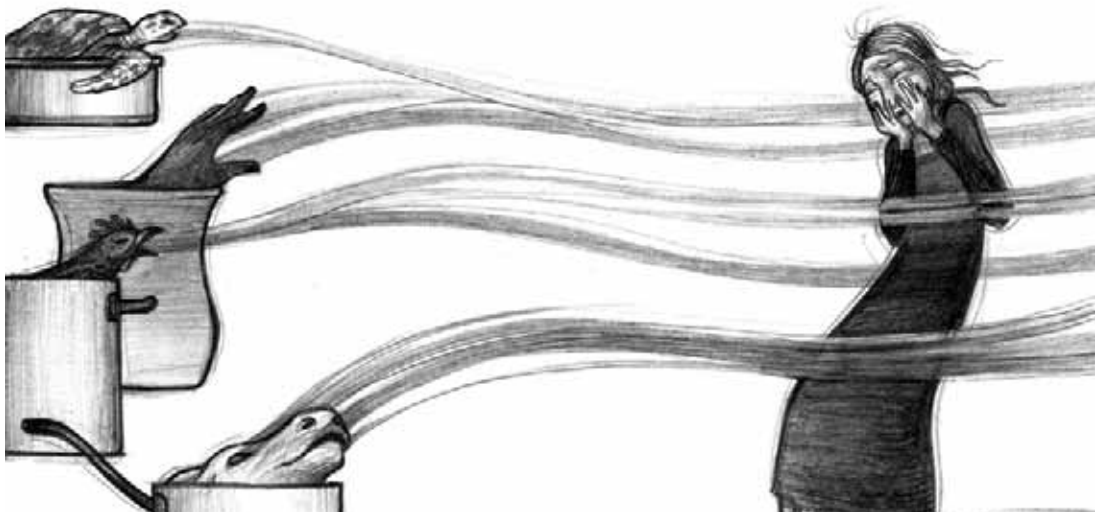

Ilustración de Noemí Villamuza. // Nórdica Libros

A liña intelixente

LiX Un relato de Isak Dinesen ilustrado por Noemí Villamuza nunha fermosa edición de Nórdica Libros

El festín de Babette · Isak Dinesen · Noemí Villamuza (ilustracións) · Francisco Torres Oliver (tradución) · Nórdica Libros, 2007 · 77 páx · 26 euros

Isak Dinesen inclúe, xunto con outros tres, este relato no seu libro *Anécdotas do destino*, escrito orixinalmente en inglés. Agora Nórdica ofrécenos unha coidada edición desta marabillosa historia creada por esa cazadora de soños que “tiña unha granxa en África, ao pé dos outeiros de Ngong”. As dúas fillas dun pastor luterano, que fundara no pobo noruegués de Berlevaag un grupo de fieis piadosos, sobrevivíronlle e manteñen a memoria do seu pai e as prácticas relixiosas que aquel iniciara. Un antigo amigo pídelles que acollan na súa casa a unha muller, Babette, que chega ao pobo fuxindo da Comuna parisiense. Aceptan a muller baixo o seu teito e esta sérveas con fidelidade e desprendemento durante quince anos.

Ao se cumprir o centenario do nacemento do falecido pai e pastor, Babette pide permiso para celebrar a efeméride cun

banquete. As dúas irmás asisten escandalizadas aos preparativos do festín que se materializa nas máis exquisitas viandas e bebidas traídas expresamente de París e custeadas co diñeiro que Babette obtivo como premio dun billete de lotaría. Chega a noite sinalada e á casa amarela do pastor acoden os seus seguidores, que sentan á mesa na que van saboreando os deliciosos manxares e os finos viños que compoñen o menú preparado por Babette. Só un dos comensais, o xeneral Loewenhielm, alcanza a valorar o que se lles está servindo. Os homes e mulleres de Berlevaag continúan coas súas conversas de costume e cos seus reparos ante calquera pracer terreal.

O banquete levou a totalidade do diñeiro do premio que Babette recibira. Pero poder preparar aquela cea produciulle uns instantes de felicidade moito máis grandes que os que sentiran os propios comensais. Do mesmo xeito no que Babette non puido ocultar a súa magnificencia artística, tampouco o pode facer Noemí Villamuza ao ilustrar esta obra. Sen afastarse nin un milímetro da opción gráfica e estética que coñecemos nas súas obras destinadas ao público infantil,

acomete a ilustración deste texto con mestría e autoridade.

A gran calidade expresionista das ilustracións, que en certos momentos recórdannos a Edvar Munch, acomódase perfectamente a este texto, e, así, o xeneroso aproveitamento das calidades do grafito, dálle á páxina unha mancha de gran forza expresiva. Ademais Noemí Villamuza fai un intelixente uso da liña que enmarca e dá calidades narrativas. Valla como exemplo disto a ilustración na que Martine sostén un farol na man e as liñas circulares enmarcan a Lorens Loewenhielm no seu halo luminoso, co que a composición alcanza un ton onírico que convén á narración. Esta forza expresiva volve ser utilizada no dúo de Philippa e Achile. Ou cando Babette le a noticia do seu premio da lotaría, momento resolto cun feixe de liñas con centro no papel que a muller le. Tamén é de destacar a resolución que Villamuza adopta para representar a felicidade que senten os comensais logo da cea ou a ilustración que pecha o libro na que vemos unha Babette que, riseira e feliz, brinda por si mesma e pola súa arte.

// **Xabier P. DoCampo**